

Poglavlju Jedan

Što postmodernizam je

Translated by Alma Causevic

Postmoderna avangarda

Prema svemu sudeći ušli smo u novo doba intelektualnog. Mi smo postmodernom sada. Vodeći intelektualci nam govore da modernizam je umro, i da je revolucionarni doba je na nas-doba oslobođena od opresivne strikture prošlosti, ali istodobno uznemiren je svoja očekivanja za budućnost. Čak i postmodernizam je protivnika-kih, izmjere intelektualne scene, a ne sviđanje ono što oni vide, potvrđujete novi oštrica. U intelektualnom svijetu, došlo je do promjene straže.

Imena postmoderne avangarde su sada poznata: Michel Foucault, Jacques Derrida, Jean-François Lyotard, i Richard Rorty. Oni su svoju vodeću stratega. Oni su postavili smjer kretanja i pružiti svojim najsnažnijim alata. Avangarda je potpomognuto od strane druge poznate i često sramotno imena: Stanley Fish i Frank Lentricchia u književnim i pravnim kritikama, Catharine MacKinnon i Andrea Dworkin u feminističkim pravnim kritikama, Jacquesa Lacana u psihologiji, Robert Venturi i Andreas Huyssen u arhitektonskoj kritici, i Luce Irigaray u kritici znanosti.

Članovi ove elitne skupine postavite smjer i ton za postmodernog intelektualnom svijetu.

Michel Foucault je identificirao glavne ciljeve: "Sve moje analize su protiv ideja univerzalnih potreba u ljudskoj egzistenciji."¹

¹ Foucault 1988, 11.

Takva potreba mora biti swept stranu kao prtljagu iz prošlosti: "To je besmisleno govoriti u ime ili protiv- Razum, Istina, ili znanja."²

Richard Rorty je razradio na tu temu, objašnjavajući da je to *ne* želi reći da je postmodernizam je istina ili da nudi znanje. Takve tvrdnje bi biti self-proturječni, pa post-modernisti mora-ju koristiti jezik "ironično."

Poteškoća s kojima se suočavaju filozofa koji, poput mene, je sluha za taj prijedlog [npr. Foucault]-onaj tko misli o sebi kao pomoćni za pjesnika, a ne fizičar-je izbjeći aludirati da ovaj prijedlog dobije nešto pravo, da moj vrsta filozofije odgovara način na koji stvari za-pravo jesu. Za ovaj razgovor dopisivanje vraća samo ideja ovoj vrst filozofije želi da biste dobili osloboditi od, ideja da je svijet ili sebe ima intrinzičnu prirodu.³

Ako nema svijeta ili sebe razumjeti i dobiti pravo na njihove uvjete, a zatim ono što je svrha misli ili djelovanja? Nakon što je dekonstruirati razloga, istina, i ideja dopisivanje misli u stvarnost, a zatim ih staviti na stranu—"razloga," piše Foucault, "je krajnji jezik ludila"⁴—ne postoji ništa da vodič ili ograničavati naše misli i osjećaje. Tako možemo učiniti ili reći što god nam se zeli. Dekonstrukcija, Stanley Fish priznaje sretno, "me oslobađa obveze da se pravo ... i zahtjeva samo da ću biti zanimljivo."⁵

Mnogi su postmodernisti, ipak, manje su često u raspoloženi za estetsku igru nego za politički aktivizam. Mnogi dekonstruiraju razloga, istinu i stvarnost jer vjeruju da u ime razuma, istine i stvarnosti zapadne civilizacije je učinio dominacije, tlačenja i uništenja. "Razum i moć su jedno te isto," Jean-François Lyotard država. Oba dovesti do i *synony-dene* sa "zastvori, zabrane, odabir procesa, javno dobro."⁶

² Foucault, in May 1993, 2.

³ Rorty 1989, 7-8.

⁴ Foucault 1965, 95.

⁵ Fish 1982, 180.

⁶ Lyotard, in Friedrich 1999, 46.

Postmodernizam tada postaje aktivist strategije u borbi protiv koalicije razuma i moći. Postmodernizam, Frank Lentricchia objašnjava, "nastoji da ne pronaći temelj i uvjetima istine, ali da se vježbe snage za potrebe društvenih promjena." Zadatak postmoderne profesora je pomoći studentima "licu mjesta, sukobiti, a raditi protiv političkog strahotama vlastitog vremena."⁷

Te strahote, prema postmodernizmu, najistaknutiji su na Zapadu, zapadna civilizacija, gdje se razum i moć su najrazvijeniji. Ali bol tih užasa niti je nanio ni pretrpjela podjednako. Mužjaci, bijelci, a bogati imaju svoje ruke na bič moći, i oni ga koriste okrutno na štetu žena, rasne manjine, i siromasima.

Sukob između muškaraca i žena je brutalan. "Normalno jebati," piše Andrea Dworkin, "od normalnog čovjeka je poduzeti kako bi se čin invazije i vlasništva poduzete u načinu grabežljivaca." Ovaj poseban uvid u seksualne psihologije muškaraca je uskladiti i potvrđen od strane seksualnog iskustva žena:

Žene su pokorene ljudima kao supruge, kao prostitutke, kao i seksualno i reproduktivno službenika. Biti u vlasništvu i biti jebeno su ili su gotovo sinonim iskustva u živote žena. On vas posjeduje, a on vas fucks. Jebote prenosi kvalitetu vlasništva: on vas posjeduje iznutra prema van.⁸

Dworkin i njezin kolega, Catharine MacKinnon, onda poziva na cenzuru pornografije na osnovi postmoderne. Naše društvene stvarnosti je konstruiran po jeziku mi koristimo, i porno-geografije je oblik jezika, onaj koji gradi nasilne i zapovjednički stvarnost za žene podnijeti. Pornografija je, dakle, nije sloboda govora nego političke represije.⁹

Nasilje je također doživljava siromašnima u rukama bogatih i bore naroda u rukama kapitalističke naroda. Za iz-

⁷ Lentricchia 1983, 12.

⁸ Dworkin 1987, 63, 66.

⁹ MacKinnon 1993, 22.

vanredan primjer, Lyotard nas traži da razmotri američki napad na Irak u 1990. Unatoč američkim propa-ganda, Lyotard piše, činjenica je da je Saddam Hussein je žrtva i glasnogovornik za žrtve američkog imperijalizma u svijetu.

Saddam Hussein je proizvod zapadne odjela državne administracije i velikih tvrtki, baš kao i Hitler, Mussolini i Franco su rođeni u 'mir' nametnute njihovim zemljama pobjednici Prvog svjetskog rata. Saddam je takav proizvod u još flagrantno i ciničan način. No, irački diktature sredstava, kao i drugi, od transfera aporijama [netopljivih problema] u kapitalistički sustav pobijedio, manje razvijenim, ili jednostavno manje otporne zemalja.¹⁰

Ipak, potlačeni položaj žene, siromašne, rasne manjine, a drugi je gotovo uvijek pod velom u kapitalističkim narodima. Retorika o pokušavate staviti grijeh iz prošlosti iza nas, o napretku i demokraciji, o slobodi i jednakosti pred zakonom, sve takve self-posluživanje retorika služi samo za masku brutalnost kapitalističke civilizacije. Rijetko mi uhvatiti iskren pogled na njezine temeljne bit. Za to pogled, Foucault nam govori, mi bi trebao izgledati u zatvor.

Zatvor je jedino mjesto gdje se moć očituje u njegovu goli države, u većini prekomjerne obliku, i gdje je to opravdano kao moralna snaga. ... Ono što je fascinantno o zatvorima je da, za jednom, vlast ne skriva masku ili sama, ona se otkriva kao tiranije potjeru u najsitnijih detalja, on je ciničan i istovremeno čisti i sasvim 'opravdano,' jer je praksa može biti potpuno formuliran u okviru moralnosti. Njegova brutalne tiranije dakle pojavljuje kao spokojan dominacija dobra nad zlom, reda više poremećaja.¹¹

Konačno, za inspirational i filozofski izvor postmodernizma, za ono što povezuje apstraktni i tehnička pitanja u lingvistici i epistemologije do političkog aktivizma, Jacques

¹⁰ Lyotard 1997, 74-75.

¹¹ Foucault 1977b, 210.

Derrida identificira filozofije marksizma:

dekonstrukcija nikada nije smisao ili interes, barem u mojim očima, nego kao radikalizacija, to jest, također u tradiciji marksizma određeni u određenom duhu marksizma.¹²

Moderna i postmoderna

Bilo intelektualnog pokreta je definirana svojim temeljnim filozofskim premisama. Te prostorije državne ono što je potrebno da bude pravi, što je to biti čovjek, ono što je vrijedno, i kako znanje je stečena. To je, bilo intelektualni pokret je metafizika, koncepcija ljudske prirode i vrijednosti, te epistemologije.

Postmodernizam često se računa kao anti-filozofskom, po kojoj to znači da ona odbija mnoge tradicionalne filozofske alternative. Ipak, bilo koja izjava ili aktivnost, uključujući djelovanje pisanja postmoderne u obzir ništa, pretpostavlja barem implicitno shvaćanje stvarnosti i vrijednosti. I tako, unatoč svojoj službenoj odvratnost za neke verzije sažetak, univerzalni, fiksni, a precizan, postmodernizam nudi konzistentan okvir prostora unutar kojih se situira naše misli i akcije.

Apstrahiranjem iz navedenih citata donosi sljedeće. *Metafizički*, postmodernizam je anti-realista, koji drži da je nemoguće govoriti smislenu o neovisno postojeću stvarnost. Postmodernizam zamjenici umjesto društveno-jezični, konstrukcionista račun stvarnosti. *Epistemologically*, nakon što je odbacio ideju samostalno postojeće stvarnosti, postmodernizam poriče da je razlog ili bilo koji drugi način je sredstvo stjecanja objektivnog znanja o toj stvarnosti. Nakon što je zamijeniti društveno-jezični konstrukti za tu stvarnost, postmodernizam naglašava subjektivitet, konvencionalnost i nesumjerljivosti tih kon-uputa. Postmoderni računa o ljud-

¹² Derrida 1995; see also Lilla 1998, 40. Foucault too casts his analysis in Marxist terms: "I label political everything that has to do with class struggle, and social everything that derives from and is a consequence of the class struggle, expressed in human relationships and in institutions" (1989, 104).

skoj prirodi kolektivističkih su dosljedno, smatrajući da su pojedinci; identitet izgradio uvelike društveno-jezične skupine koje su dio, one skupine različitih radikalno preko dimenzije na spol, rasu, etničku pripadnost, i bogatstvo. Postmoderni računa o čovjekovoj naravi i stalno naglašavaju odnose sukoba između tih grupa, te su obzirom na de-naglasio ili otkloniti ulogu razuma, post-moderna račune drže da su sukobi rješavati prvenstveno upotrebom sile, bilo da maskirani ili gola; uporabe sile zauzvrat dovodi do odnosa dominacije, podnošenje, i ugnjetavanja. Konačno, postmoderni teme u *etici i politici* karakterizira identifikacija su i simpatija za grupe percipiraju se potlačenih u sukobima i spremnost za ulazak u borbu u njihovo ime.

Pojam "post-moderni" smješta pokreta povijesno i filozofski protiv modernizma. Stoga razumijevanje što pokret sebe vidi kao odbijanje i kretanje izvan će biti od pomoći u formuliranju definicije postmoderne. Suvremenom svijetu postoji već nekoliko stoljeća, i nakon nekoliko stoljeća imamo dobar osjećaj o tome što modernizma.

Modernizam i prosvjetiteljstva

U filozofiji, modernizam je osnovno nalaze se u formativnim figure Francis Bacon (1561-1626) i René Descartes (1596-1650), za njihov utjecaj na epistemologiju, i više cjelovita-hensively u John Locke (1632-1704), za njegov utjecaj na sve aspekte filozofije. Bacona, Descartesa i Lockeja su moderne jer njihova filozofskog naturalizma, svoju duboku povjerenje u razum, a posebno u slučaju Locke, njihov individualizam. Suvremeni mislioci start iz prirode umjesto počevši sa neki oblik nadnaravnog, koji je bio karakterističan polazište pred-moderne, Srednjovjekovna filozofija. Suvremeni mislioci naglasiti da je percepcija i razlog su ljudski način poznavanja prirode, za razliku od pre-moderno oslanjanje na tradiciju, vjeru i misticismizam. Suvremeni mislioci stres ljudske autonomije i ljudsku sposobnost za formiranje vlastitog karaktera za razliku od pre-moderni naglaskom na ovisnost i izvorni grijeh. Suvre-

meni mislioci naglasiti pojedinca, viđenje pojedinca kao jedinice stvarnosti, koji drži da je pojedinac um je suverena, i da je pojedinac jedinica vrijednosti za razliku od pre-modernisti, feudalni podređenost pojedinca da veći politički, socijalni ili vjerskoj stvarnosti i vlasti.¹³

Chartering 1.1: Definiranje Pre-modernizma i modernizma

	Pre-modernizma	Modernizam
<i>Metafizika</i>	Realizam: Super-naturalizam	Realizam: Naturalizam
<i>Epistemologija</i>	Misticizam i / ili vjere	Objektivizam: Iskustvo i razlog
<i>Human Nature</i>	Iskonski grijeh; uz Božju volju	<i>Tabula rasa</i> i autonomiju
<i>Etika</i>	Kolektivizam: altruizam	Individualizam
<i>Politika i ekonomija</i>	Feudalizam	Liberalni kapitalizam
<i>Kada i gdje</i>	Srednjovjekovni	Prosvjetiteljstvo; dvadesetom stoljeću znanosti, poslovne, tehničke polja

Moderna filozofija došla do dospijeca u prosvjetiteljstva. Prosvjetiteljstvo *philosophes* sa pravom vidio sebe kao radikalni. Pred-modernistička srednjovjekovne svjetonazor i moderno prosvjetiteljstva svjetonazor su koherentan, sveobuhvatan i posve nasuprot-računa stvarnosti i mjesto ljudskog bića un-

¹³ "Pre-modernism," as here used, excludes the classical Greek and Roman traditions and takes as its referent the dominant intellectual framework from roughly 400 CE to 1300 CE. Augustinian Christianity was pre-modernism's intellectual center of gravity. In the later medieval era, Thomism was an attempt to marry Christianity with a naturalistic Aristotelian philosophy. Accordingly, Thomistic philosophy undermined the pre-modern synthesis and helped open the door to the Renaissance and modernity.

On the use of "modernism" here, see also White (1991, 2-3) for a similar linking of reason, individualism, liberalism, capitalism, and progress as constituting the heart of the modern project.

utar njega. Medievalistika je dominirao Zapad za 1000 godina, od otprilike 400 do 1400 CE. U stoljećima dugo prijelazno razdoblje, mislilaca renesanse, sa nekim nenamjerne pomoć od glavnih reformacije figure, potkopao srednjovjekovni svjetonazor i utro put za revolucionari u sedamnaestom i osamnaestom stoljeću. Do osamnaestog stoljeća, pred-moderne filozofije srednjovjekovnog doba bio preusmjeren intelektualno, i *philosophes* su se kretali brzo preobraziti društvo na temelju nove, moderne filozofije.

Moderni filozofi ne slaže među sobom o mnogim pitanjima, ali njihove temeljne sporazume nadjačale ne slažuma. Descartes račun od razloga, na primjer, racionalist, a Bacon je i Locke-a su empirista, čime ih stavljaju u glavama konkurentskih škola. Ali, ono što je od temeljne važnosti za sva tri je središnji položaj razuma kao objektivna i nadležnim—u za razliku od vjere, misticizam, autoritarnosti i intelektualne ranije dobi. Nakon što je razlog dao prvo mjesto, cijeli prosvjetiteljskog projekta slijedi.

Ako netko ističe da je razlog fakultet pojedinca, onda individualizam postaje ključna tema u etici. Locke je *Pismo o trpeljivosti* (1689) i *dvije rasprave u Vladi* (1690) su orijentir tekstova u suvremenoj povijesti individualizma. Oba link ljudsku sposobnost za razlog da se etički individualizam i njegove društvene posljedice: zabrana sile protiv drugoga neovisno prosuđivanje ili radnje, prava pojedinca, političke jednak-nosti, ograničava moć vlade, i vjerske trpeljivosti.

Ako netko ističe da je razlog fakultet razumijevanja prirode, a zatim da epistemologija sustavno primjenjivao prinos znanosti. Prosvjetljenje mislioci postavio temelje za sve glavne grane znanosti. U matematici, Isaac Newton i Gottfried Leibniz razvio samostalno račun, Newton razvija svoju verziju u 1666 i Leibniz objavljivati u 1675. Najmonumentalnija objavljivanja u povijesti moderne fizike, Newton *Principia Mathematica*, pojavio u 1687. Stoljeće bez presedana istraživanja i postignuća dovela do proizvodnje Carolus Linnaeus je *Systema naturae* u 1735 i *philosophia Botanica* u 1751,

zajedno predstavlja sveobuhvatan biološke taksonomija, te proizvodnja Antoine Lavoisier *Traité élémentaire de Chimie* (Rasprava o kemijskim elementima) u 1789, orijentir tekst u temelje kemije.

Individualizma i znanost su stoga posljedice epistemologije razloga. Oba je sustavno primjenjivao imaju ogromne posljedice. Individualizam primijeniti na politiku prinosi liberalnoj demokraciji. Liberalizam je načelo individualne slobode i demokracije je načelo decentralizacije političke moći pojedinaca. Kao što je individualizam ruža u modernom svijetu, feudalizam odbio. Engleska liberalne revolucije u 1688 počeo trend. Moderna politička načela proširila na Ameriku i Francusku u osamnaestom stoljeću, što je dovelo do liberalne revolucije tamo u 1776 i 1789. Slabljenje i rušenje feudalnog režima tada napravio to moguće praktično proširenje liberalnih ideja individualist svim ljudskim bićima. Rasizam i seksizam su očiti affronts ka individualizmu i tako je sve više na obrambenim kao osamnaestom stoljeću napredovala. Po prvi put u povijesti, društva su formirana za ukidanje ropstva, u Americi u 1784, u Engleskoj 1787, a godinu dana kasnije u Francuskoj, a 1791 i 1792 vidio objave Olympe de Gouges je *Deklaracija o pravima Žene* i Mary Wollstonecraft je *opravdanje za prava žena*, znamenitosti u guranje za ženske slobode i jednakosti.¹⁴

Individualizam primijeniti na ekonomiju prinos slobodnih tržišta i kapitalizma. Kapitalistička ekonomija temelji se na načelu da pojedinci trebaju biti lijevo slobodan donositi svoje vlastite odluke o proizvodnji, potrošnji i trgovini. Kao

¹⁴ "Pre-modernism," as here used, excludes the classical Greek and Roman traditions and takes as its referent the dominant intellectual framework from roughly 400 CE to 1300 CE. Augustinian Christianity was pre-modernism's intellectual center of gravity. In the later medieval era, Thomism was an attempt to marry Christianity with a naturalistic Aristotelian philosophy. Accordingly, Thomistic philosophy undermined the pre-modern synthesis and helped open the door to the Renaissance and modernity.

On the use of "modernism" here, see also White (1991, 2-3) for a similar linking of reason, individualism, liberalism, capitalism, and progress as constituting the heart of the modern project.

što je individualizam porasla je u osamnaestom stoljeću, feudalni i merkantilističkom argumenata i institucijama odbio. Sa razvojem slobodnog tržišta došao teorijski razumijevanje utjecaja produktivne podjele rada i specijalizacije te usporevanje utjecaja protekcionizma i drugih restriktivnih propisa. Snimanje i proširenjem ovih uvida, Adama Smitha *Bogatstvo naroda*, objavljen u 1776, je orijentir tekst u povijesti moderne ekonomije. Teorija i praksa razvijenih u tandemu, i kao tržište postaje slobodnije i više međunarodnih količinu bogatstva dostupnih dramatično se povećao. Na primjer, N. F. R. obrt procjenama britanskih prosječni je godišnji dohodak, prihvaćen od strane oba pro-i anti-kapitalistički povjesničari, pokazuje povijesno besprimjermom porast, od 333 dolara u 1700 do 399 dolara u 1760, do 427 dolara u 1800, do 498 dolara u 1830, a zatim veliki skok na 804 dolara u 1860.¹⁵

Znanost primjenjuje sustavno da materijalne proizvodnje prinosa inženjerstva i tehnologije. Novu kulturu razmišljanja, eksperimentiranja, poduzetništva i slobodne razmjene ideja i bogatstva značilo da će do sredine 1700s znanstvenici i inženjeri bili su otkrivanje znanja i stvaranje tehnologija na povijesno besprimjermom razmjera. Izvanredan Posljedica toga je bila industrijska revolucija, koja metaforički je branje gore parne po 1750, i doslovno branje gore parne sa uspjehom James Watt je motor nakon 1769. Thomas Arkwright vode u okvir (1769), James Hargreaves je predenje-Jenny (C. 1769), a Samuel Crompton je mula (1779) svi revolutionized predenje i tkanje. Između 1760-1780, na primjer, britanski potrošnja sirovi pamuk porasla 540 posto, 1.2 do 6.5 milijuna funti. Bogaate zaglavi na svoje ručno izrađene robe za neko vrijeme, pa prvo što će se masovno proizvodila u novim tvornicama su jeftine robe za mase: sapun, pamučna odjeća i posteljinu, cipele, Wedgwood porculana, željeza lonce, i tako dalje.

Znanost primijeniti na razumijevanje ljudskih bića prinosa medicini. Nove pristupe za razumijevanje ljudskog bića kao naturalistički organizam crpio nove studije, koja je

¹⁵ Measured in 1970 U.S. dollars; Nardinelli, 1993.

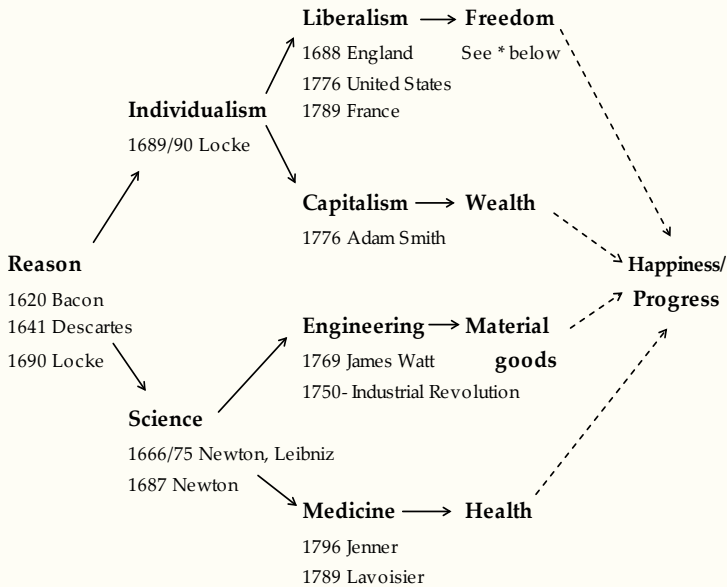
počela renesanse, od fiziologije i anatomije čovjeka. Supernaturalistic i druge pred-moderne računa ljudskih bolesti su swept stranu što je, u drugoj polovini osamnaestog stoljeća, medicina se stavi sve na znanstvenim osnovama. Izvanredan kon-slijed bio je da, u kombinaciji s porastom bogatstva, moderna medicina povećana ljudska dugovječnost dramatično. Edward Jenner otkriće velikih boginja cjepiva u 1796, na primjer, oba pod uvjetom zaštite od glavnih ubojica iz osamnaestog stoljeća, a osnovao znanost o imunizacije. Napredak u akušerstvo kako je osnovan kao zasebna grana medicine, a više upadljivo, pridonijelo značajno smanjenje smrtnosti novorođenčadi stope. U Londonu, primjerice, stopa smrtnosti djece prije dobi od pet godina pao je sa 74.5 posto u 1730-1749 na 31.8 posto u 1810-29.¹⁶

Moderna filozofija sazreo u 1700s do dominantne skup pogled na doba bili naturalizam, razuma i znanosti, *tabula rasa*, individualizma i liberalizma.¹⁷ Prosvjetiteljstvo je bio i dominacija od tih ideja u intelektualnim krugovima i njihovo prevođenje u praksu. Kao rezultat toga, pojedinci su postali slobodniji, bogatiji, žive duže, i uživajući više materijalnih udobnosti nego u bilo kojem trenutku prije u povijesti.

¹⁶ Hessen 1962, 14; see also Nardinelli 1990, 76-79.

¹⁷ The application of reason and individualism to religion led to a decline of faith, mysticism, and superstition. As a result, the religious wars finally cooled off until, for example, after the 1780s no more witches were burned in Europe (Kors and Peters 1972, 15).

Chartering 1.2: Prosvjetiteljstvo Vizija

- * 1764 Beccaria, *On Crimes and Punishment*
 1780s: Last witches burned legally in Europe
 1784 American Society for Abolition of Slavery
 1787 British Society for Abolition of Slave Trade
 1788 French Société des Amis des Noirs
 1792 Wollstonecraft, *Vindication of the Rights of Women*

Postmodernizam u odnosu prosvjetiteljstva

Postmodernizam odbacuje cijeli projekt prosvjetiteljstva. On drži da je modernistička prostorijama prosvjetiteljstva bili neodrživa od početka i da je njihov kulturnih manifestacija sada dosegla svoj nadir. Dok moderni svijet i dalje govoriti razuma, slobode i napretka, njegove patologije ispričati još jednu priču. Postmoderna kritika onih patologija se nudi kao smrti zvoniti modernizma: “najdublje slojeve zapadne culture” su

bili izloženi, Foucault tvrdi, i još "jednom promiješajte pod našim nogama."¹⁸ U skladu sa tim, navodi Rorty, postmoderna zadatak to odgonetati što učiniti "sada da i Age of Faith i prosvjetiteljstva čini izvan oporavka."¹⁹

Postmodernizam odbacuje prosvjetiteljskog projekta u najosnovniji mogući način, napadajući svoje bitne filozofske teme. Postmodernizam odbacuje razum i individualizam koji cijeli svijet ovisi o prosvjetiteljstva. I tako to završi napadaju svim posljedicama prosvjetiteljstva filozofija, od kapitalizma i liberalne forme državnog na znanost i tehnologiju.

Postmodernizam je osnovno su suprotnost modernizam-a. Umjesto prirodne stvarnosti-anti-realizam. Umjesto iskustva i razuma-lingvističke socijalne subjektivizam. Umjesto pojedinačnih identiteta i autonomije-razne rasu, spol i razred-izmima. Umjesto ljudskih interesa kao temeljno skladan i teži prema obostrano-korisna interakcija sukoba i ugnjetavanja. Umjesto vrednovanja individualizma u vrijednosti, tržišta i politike-pozive za communalism, solidarnosti, jednakosti i ograničenja. Umjesto iznenađuju dostignuća znanosti i tehnologije sumnje teži ka otvoreno neprijateljstvo.

To je sveobuhvatan filozofski oporba obavještava više specifičnih postmoderne teme u različitim akademskim i kulturnim debatama.

¹⁸ Foucault 1966/1973, xxiv.

¹⁹ Rorty 1982, 175. Also John Gray: "We live today amid the dim ruins of the Enlightenment project, which was the ruling project of the modern period" (1995, 145).

Chartering 1.3: Definiranje Pre-modernizma, modernizma, i Postmodernizma

	Pre-modernizma	Modernizam	Postmodernizam
<i>Metafizika</i>	Realizam: Super-naturalizam	Realizam: Naturalizam	Anti-realizam
<i>Epistemologija</i>	Misticizam i / ili vjere	Objektivizam: Iskustvo i razlog	Socijalna subjektivizam
<i>Human Nature</i>	Iskonski grijeh; uz Božju volju	<i>Tabula rasa</i> i autonomiju	Socijalna konstrukcija i sukob
<i>Etika</i>	Kolektivizam: altruizam	Individualizam	Kolektivizam: egalitarizam
<i>Politika i ekonomija</i>	Feudalizam	Liberalni kapitalizam	Socijalizam
<i>Kada i gdje</i>	Srednjovjekovni	Prosvjetiteljstvo; dvadesetom stoljeću znanosti, poslovne, tehničke polja	Kasnog dvadesetog stoljeća humanističkih i srodnih struka

Postmoderno akademski teme

Postmoderna književna kritika odbacuje ideju da književni tekstovi imaju cilj značenja i tumačenja istina. Sve takve tvrdnje u objektivnost i istina može biti dekonstruirati. U jednoj verziji dekonstrukcije, zastupana od strane onih koji se slažu sa citat iz Riba na stranici 2 gore, književna kritika postaje oblik subjektivnog igra u kojoj čitatelj izliva subjektivna asocijacija u tekst. U drugoj verziji, objektivnost je zamijenjen stav da autor rase, spola, ili drugih grupa članstvo najdublje oblika autorova stavove i osjećaje. Zadaća je književni kritičar, u skladu sa tim, je dekonstruirati tekst otkriti autora rasu, spol, ili klasnih interesa. Autori i likovi koji utjelovljuju najmanje ispravan stavovi su, naravno, uz najveći iznos dekonstrukcije. Nathaniel Hawthorne,

na primjer, u *Scarlet Letter* izgleda barem ambivalentan o Hester Prynne moralni status, a to ambivalentnost otkriva da je rasprodan do autoritarne, konformist, muški i represivne vjerske osnutka.²⁰ Ili: Herman Melville u *Moby Dick* svibanj imati misao da je on istražuje univerzalne teme od osobnih i društvenih ambicija, čovjeka i prirode, ali ono što kapetan Ahab je zaista predstavlja eksploatacijske autoritarnosti imperijalističkih patriarchalism i lud pogon tehnologije za osvajanje prirode.²¹

U zakonu, verzije pravnih pragmatizma i kritičku pravno teorija utjeloviti novog vala. Za pragmatičar verziju post-modernizma, bilo apstraktne i univerzalne teorije zakona je da se *distrusted*. Teorije se isplati samo u mjeri u kojoj oni pružaju odvjetnik ili sudac sa korisnim verbalnim alata.²² Standardi za korisnost, međutim, su subjektivne i promjenjive, pa pravni svijet postaje bojno polje postmodernim. Kao što ne postoji univerzalno važećim zakonskim principima pravde, argumenti postaju retoričke bitke volje. Kritični pravnoj teoriji predstavljaju rase, klase i spola verzija pravnih postmodernizma. Prema *crits*, pravni ustavi i presedani su u osnovi neodređene, i tzv objektivnost i neutralnost pravne razmišljanja su prijevara. Sve odluke su inherentno subjektivne i upravljani od strane preferencija i politike. Zakon je oružje se koristi u društvene arene subjektivnih sukoba, arena vođeni natječu oporuke i prisilne tvrdnje jedne skupine interesa nad onima drugih grupa. Na Zapadu, predugo zakon je pokriće za tvrdnju bijelih muških interesa. Jedini protuotrov za otrov koji je jednako snažno tvrdnje subjektivne interese povijesno potlačenih skupina. Stanley Fish oženi pragmatičar i Crit pristupa u tvrdeći da će, ako odvjetnici i suci Dođi da mislim o sebi kao “*supplementers*” umjesto oni “*textualists*,” tako će “biti marginalno više slobodnog nego što bi inače biti ubrizgati u ustavno pravo njihove trenutne interpretirations našeg društva vrijednosti.”²³

²⁰ Hoffman 1990,14-15, 28.

²¹ Schultz 1988, 52, 55-57.

²² Luban 1998, 275; Grey 1998.

²³ Fish quoting Thomas Grey (Fish 1985, 445).

U obrazovanju, postmodernizam odbacuje ideju da je svrha obrazovanja je prvenstveno da vlak djeteta kognitivne sposobnosti razloga kako bi se proizvoditi odrasla osoba sposobna samostalno u svijetu. Taj pogled obrazovanja je zamijeniti sa ciljem da obrazovanje je da se bitno neodređenog bića i dati mu socijalni identitet.²⁴ Obrazovanje je metoda oblikovanje je jezične, i tako jezika koji se koristi je onaj koji će stvoriti ljudsko biće osjetljive na svoje rasne, seksualne, i klasnog identiteta. Naš trenutni društveni kontekst, međutim, odlikuje se ugnjetavanje da koristi bijelo, muškarci, i bogati na račun svih drugih. To ugnjetavanja zauzvrat dovodi do obrazovni sustav koji odražava samo ili prvenstveno interese onih na pozicijama moći. Za protiviti da pristranosti, odgojna praksa mora biti potpuno preraditi. Postmoderno obrazovanje treba istaknuti radove koji nisu u kanon, to bi se trebali usredotočiti na postignuća ne-bijelaca, žena, i siromasima, to treba istaknuti povijesne zločine bijelaca, muškaraca, i bogataša, i to bi trebao naučiti studente da znanost je metoda nema boljeg tvrdnje da uz kamatu od istine nego bilo koji drugi način i, u skladu s tim, koje bi učenici trebali biti jednako osjetljiv na alternativne načine znajući.²⁵

Postmoderno kulturne teme

Ove akademske široko teme zauzvrat obavijestiti naše više specifičnih kulturnih debata.

- Da li Zapadni kanon velikih knjiga je destilacija najboljih Zapada i odraz multi-faceted raspravu ili da li je ideološki uske, ekskluzivne i netolerantne.
- Da li Kristofor Kolumbo je moderan junak, donoseći dva svijeta zajedno kako bi na obostranu korist ili da li je on neosjetljiv, smugly vrhunskog točka čovjek za europske imperijalizma, donoseći oružane sile koja zabili europskih religija i vrijednosti down domorodačkih kultura grla.

²⁴ Golden 1996, 381-382.

²⁵ Mohanty 1980, 185.

- Da li Sjedinjenih Američkih Država je progresivno na slobodi, jednakosti i prilika za sve ili da li je seksist, rasističke i klasa opkoljen, npr., koristeći svoj pornografije masovno tržište i stakleni strop kako bi žene na svoje mjesto.
- Da li naš ambivalentnost preko programe afirmativne akcije odražava snažnu želju da bude fer prema svim stranama, ili da li ti programi su samo ciničan kost bačena da se žene i manjine sve dok se čini da pomaže, na kojem trenutku je burne reakcije koje *status quo*.
- Da li društvenih sukoba treba neopasnim ohrabrujući principa da pojedinci trebaju biti suđeni prema njihovim individualnim zaslugama a ne prema moralno irelevantna svojstva kao što su rasa ili spol ili da li grupne identitete bi trebao biti potvrđen i slavi, i da li oni koji usprotive se Pritom treba poslati obvezno osjetljivost trening.
- Da li život na Zapadu, a posebno Amerika, je poboljšanje, s prosječnim dugovječnost i bogatstvo raste u svakoj generaciji, ili da li Amerika odustala od svog urbanog underclass i njegovao blag potrošačku kulturu trgovačkim centrima i sub-urbanog širenja.
- Da li liberalni Zapad je vodeći ostatak svijeta da slobodnije i prosperitetnije budućnosti ili da li je travpav intrusiveness u vanjskoj politici i zapovijedanje međunarodnim financijskim tržištima se izvozi svoje McJobs da ne-zapadni narodi, njima zaključavanje u sustav i uništavaju svoje autohtone kulture.
- Da li znanost i tehnologija su dobre za sve, proširenje naše znanje o svemiru i stvaranje svijeta zdraviji, čistiji, i još mnogo produktivniji, ili da li znanost izda svoj elitizam, seksizma i destruktivnosti čineći brzinom svjetlosti najbrže fenomen, a time nepravedno ga se upisivati u odnosu na druge brzine, tako da odabrani falički simbol sam za zastupanje kvadratni korijen negativnog jednom potvrđujući svoju želju za "osvojiti" priroda i "probity" njezine tajne i, nakon što učinili, tako da

njezina tehnologija besprijekornog silovanja gradeći sve veće i dulje rakete raznijeti stvari.

- I da li, općenito, liberalizam, slobodno tržište, tehnologiju, i kozmopolitizam su društveni uspjesi koji se mogu uživati svim kulturama ili da li ne-zapadnim kulturama, jer oni žive jednostavno i u harmoniji s prirodom, su vrhunske i da li Zapad je bahato slijep na tu činjenicu, kao elitistička i imperijalistička, namećući svoje kapitalizam, njegova znanost i tehnologiju, i njegove ideologije na druge kulture i sve krhki ekosustav.

Zašto postmodernizam?

Ono što sve ove debate postmoderne nije da okršaji su energične i grijana, ali da su uvjeti za raspravu pomaknut.

Moderna rasprave je bilo preko istine i stvarnosti, razuma i iskustva, slobode i jednakosti, pravde i mira, ljepote i napredak. U postmodernom okviru, te koncepti se uvijek pojavljuju u navodnike. Naš većina gromki glasovi nam reći da je "Istina" je mit. "Razlog" je bijeli muškarac eurocentričnu konstrukt. "Jednakost" je maska za prinude. "Mir" i "Napredak" su se sastao s cinični i umorni podsjetnici snage ili eksplicitne napada *ad hominem*.

Postmoderni raspravama na taj način prikazati paradoksalnu prirodu. Preko odbora, čujemo se, sa jedne strane, apstraktne teme relativizma i egalitarizma. Te teme dolaze u oba epistemološke i etičke oblike. Objektivnost je mit, nema istine, nema pravi način čitati prirode ili teksta. Sva tumačenja jednako su valjana. Vrijednosti su subjektivne društveno proizvoda. Kulturno, dakle, ni jedna skupina vrijednosti imaju poseban položaj. Svi načina života sa afganistanske do Zulu su legitimne.

Suživotu s tim relativističko i egalitarna tema, čujemo se, sa druge strane, duboko akordi cinizma. Načela uljudnosti i proceduralne pravde jednostavno poslužiti kao maske za

licemjerja i ugnjetavanje rođen asimetričnog odnosa moći, maske koje moraju biti ripped off by sirove verbalnog i fizičkog oružja: *ad hominem* argument, in-your-face šok taktike, i jednako cinični moći igra. Nesuglasice su ispunjeni, a ne sa argumentom, u korist sumnje, i očekivanje da razlog može prevladati, ali s tvrdnjom, neprijateljstvo, kao i spremnost da se naselje na snagu.

Postmodernizam je, dakle, cjelovit filozofski i kulturni pokret. On identificira svoj cilj-modernizma, a njegova realizacija u prosvjetiteljstva i njegova ostavština i montiranja snažan argument protiv svih bitnih elemenata moderne.

Postojanje bilo istaknutih kulturni pokret postavlja pitanje intelektualne povijesti. U slučaju postmodernizma, nezavisni razvoj u mnogim intelektualnim područjima, prvenstveno u epistemologiji i politici, ali iu metafizici, fizičkih znanosti, i naše razumijevanje ljudske prirode i vrijednosti, okupili su se u srednjem dijelu dvadesetog stoljeća. Razumijevanje razvoja onih neovisnih nitima i kako i zašto su došli do biti tkani zajedno je bitno za razumijevanje postmoderne.

Zašto je, na primjer, da je skeptičan i relativističke argumenti imaju kulturne moći da su oni sada učiniti? Zašto oni koji imaju moć u humanističkim znanostima, ali ne u znanosti? Zašto su teme od iscrpljenosti, nihilizam i cinizam dolaze imaju kulturne dominacije im je činiti? I kako mogu one intelektualne teme koegzistiraju s šireg kultura koja je bogatiji, slobodniji, i snažnije od bilo koje kulture u bilo kojem drugom trenutku u povijesti? Zašto je to da su vodeće mislioce postmoderne Lijevo u njihovu politiku, u većini slučajeva, daleko lijevo? A zašto je to da je istaknuti segment lijevo-isto lijevo koji se tradicionalno obranila svoje pozicije na modernističke temelju razuma, znanosti, pravednost za sve, i optimizam, sada je izrazio teme anti-razuma, anti-znanost, sve je -fer-u-ljubav-i-rat, a cinizam?

Prosvjetiteljstvo ponovno oblikovala cijeli svijet, i postmodernizma nada da učine isto. Formiranje takvih ambicija i razvoj argumente sposobna mobilizirati pokret shvatiti da je ambicija je rad mnogih individualaca tijekom nekoliko generacija. Suvremeni drugi-tier postmodernisti, kada izgleding za filozofski podršku, navode Rorty, Foucault, Lyotard i Derrida. Ti podatci pak, kada je u potrazi za teške filozofske podršku, navode Martin Heidegger, Ludwig Wittgen-Stein, Friedrich Nietzsche, i Karl Marx-modernom svijetu najviše oštar kritičara i najviše glasova proročki o novom smjeru. Ti podatci pak citirati Georg Hegel, Arthur Schopenhauer, Immanuel Kant, te u manjoj mjeri David Hume. Korijenje i početni poticaj postmodernizma tako duboke. Bitka između modernizma i filozofije koji su doveli do postmodernizma se pridružili na vrhuncu prosvjetiteljstva. Poznavajući povijest te bitke je bitno za razumijevanje postmoderne.

* * *